

Arrest

nr. 227 260 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 februari 1969.

Op 4 december 2013 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming. Op 5 februari 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Zij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van

24 februari 2015 met nummer 139 299 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), alsook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissingen. Bij arrest van 27 april 2017 met nummer 186 029 verwerpt de Raad de vordering tot nietigverklaring.

Op 18 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag van 18 mei 2017 onontvankelijk wordt verklaard. Hij neemt op dezelfde dag ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissingen. Bij arresten van 21 februari 2018 met nummers 200 028 en 200 029 vernietigt de Raad de twee beslissingen.

Op 5 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 18 mei 2017 onontvankelijk wordt verklaard. Hij neemt op dezelfde dag ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissingen. Bij arresten van 29 maart 2019 met nummers 219 272 en 219 273 vernietigt de Raad deze twee beslissingen.

Op 30 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag van 18 mei 2017 onontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die op 21 mei 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [M.,J.]

Geboortedatum: 20.02.1969

Geboorteplaats: [L.-C.]

Nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 74/13, 62 en 49, §3 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Eerste onderdeel.

Artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een bevel geeft wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum .

Verzoeker stelt dat dit niet werd onderzocht. Het paspoort van verzoeker werd niet nagekeken.

Er werd geen controle verricht.

Tweede onderdeel.

1.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

.het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

.het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

.de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-

307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen ". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu, verzoeker meent zich in deze situatie te bevinden: in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd op het beweerd niet in bezit hebben van een geldig visum.

2.

Wanneer verzoeker gehoord was had hij dit kunnen weerleggen.

Indien verzoeker gehoord was geweest, had hij kunnen wijzen op zijn ernstige medische problemen.

De noodzaak om verzoeker te horen over zijn medische toestand is nog des te meer vereist daar de beslissing van 5.4.2018 over de aanvraag 9ter vreemdelingenwet niet ontvankelijk werd verklaard niet op medische gronden, maar op basis van beweerd niet afdoende aantonen van de identiteit.

Over de medische toestand van verzoeker is dus niet geoordeeld.

3.

Wanneer verzoeker was gehoord had hij kunnen wijzen op zijn ernstige medische problemen, zoals vermeld in het feitelijk gedeelte.

Hij had ook kunnen wijzen op zijn gezinssituatie met name dat hij twee dochters heeft die legaal in België verblijven en dat hij een gezin vormt met zijn zus Joao Maria Juliana en haar kinderen.

Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van hemzelf, zijn (toen) toekomstige echtgenote en zijn familie ondermeer een in België gevestigde broer en schoonzus en neven en nichten.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd.

Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang.

4.

Verzoeker is van mening dat de beslissing van 5.4.2018 over de weigering van medische regularisatie dient vernietigd te worden.

Het motief van niet afdoende identiteitsbewijs als onontvankelijkheidsgrond schendt artikel 9ter §2 vreemdelingenwet, is contradictorisch met de vroegere beslissing van 18.8.2017 over dezelfde aanvraag en schendt het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

In die zin volgt verzoeker de stelling in het arrest RvV nr. 200 028 van 21 februari 2018 waar de vernietiging van de beslissing over artikel 9ter vreemdelingenwet, ook moet leiden tot een vernietiging van het bevel, dat er wezenlijk mee verbonden is.

Derde onderdeel.

Er wordt een termijn van 7 dagen gegeven zonder enige verwijzing naar een toepasselijk rtikel van de vreemdelingenwet.

Dit artikel houdt geen verplichting in, maar een mogelijkheid ('kan').

Het gaat bijgevolg om een discretionaire bevoegdheid en geen automatisme.

Wanneer het artikel wordt toegepast dient dan ook specifiek gemotiveerd te worden waarom een termijn van 7 dagen, en niet de gebruikelijke 30 dagen wordt gegeven.

Dergelijke motivering is er niet.

Vierde onderdeel.

Verzoeker verwijst naar en neemt hier tot de zijne de motivering in de twee voorgaande arresten die de bevelen opzichts verzoeker hebben vernietigd.

Deze arresten worden in bijlage gevoegd.

De bevelen werden vernietigd op basis van schending van artikel 41 Handvest en artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Deze schendingen zijn thans opnieuw aanwezig.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen controle zou zijn verricht naar het feit of zij al dan niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum. Er zou geen controle uitgevoerd zijn.

De argumentatie van de verzoekende partij is weinig ernstig.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds minstens sedert december 2013 in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Sedert haar onregelmatige binnenkomst in het Rijk werden aan de verzoekende partij bovendien reeds meermaals bevelen om het grondgebied te verlaten betekend, waaraan evenwel op geen enkel ogenblik gevolg werd gegeven.

Terwijl de verzoekende partij zich bovendien beperkt tot de nietszeggende bewering dat geen controle zou zijn gevoerd naar de mate waarin zij al dan niet beschikt over de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, zonder zelfs maar een poging te ondernemen dat zij wel degelijk in het bezit is van deze documenten. De verzoekende partij betwist het motief van de bestreden beslissing aldus niet, doch zij beperkt zich tot de opmerking dat haar paspoort niet zou zijn nagekeken.

Verweerder besluit dat in de gegeven omstandigheden niet ernstig kan betwist worden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op 30.04.2019 geheel terecht in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet heeft besloten tot de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat zij diende te worden gehoord door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verweerder benadrukt verder dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden

bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waaromtrent recent een beslissing werd genomen. Er kan niet dienstig worden betwist dat de verzoekende partij in het kader van voormelde aanvraag de redelijke mogelijkheid om alle nuttige elementen aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie ter kennis te brengen.

De verzoekende partij stelt weliswaar dat zij de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie nog bijkomend had willen wijzen op het feit dat zij een ernstige medische problematiek heeft, doch dergelijke elementen dienden uiteraard te worden bijgebracht in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Indien de verzoekende partij zou hebben nagelaten om bepaalde medische elementen in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ter kennis te brengen, kan dit gebrek aan zorgvuldigheid enkel aan verzoekende partij zelf worden verweten, en kan niet worden aanzien als een schending van de hoorplicht in hoofde van de gemachtigde van de Minister, die redelijkerwijs kon vaststellen dat verzoekende partij haar persoonlijke situatie reeds had kenbaar gemaakt middels voornoemde aanvraag.

Zie in die zin:

“Dit zijn echter elementen die verzoekers niet naar voren hebben gebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die pas dateert van 12 juni 2014. Verzoekers hadden alle mogelijkheden om hun standpunt hieromtrent kenbaar te maken, alvorens de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen werden genomen op 8 augustus 2014. Zij hebben dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde er dan ook geen rekening mee kon

houden in het kader van de humanitaire verblijfsaanvraag noch in het kader van de bestreden bevelen die daarmee nauw verbonden zijn.” (R.v.V. nr. 135.116 van 16 december 2014)

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, 9/11

de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

De verzoekende partij verwijst nog naar het feit dat zij “had kunnen wijzen op de gezinssituatie met name dat zij twee dochters heeft die legaal in België verblijven en een gezin vormt met haar zus”.

Uit de stukken van het administratief dossier, met name de synthesesnota dd. 10.04.219, blijkt evenwel dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie uitdrukkelijk met deze elementen rekening heeft gehouden in het kader van de toetsing aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de synthesesnota wordt met betrekking tot het gezins- en familieleven uitdrukkelijk als volgt overwogen: “Verzoeker verklaart dat hij twee dochters heeft die legaal in België verblijven en dat hij hier bij zijn zus verblijft. Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM”.

Terwijl verder nog met betrekking tot het hoger belang van het kind werd overwogen dat de verzoekende partij 1) niet aannemelijk maakt dat zij in België schoolgaande kinderen heeft en 2) de verwijdering hoe dan ook niet geacht kan worden het hoger belang van minderjarige kinderen te schaden.

Verweerder besluit dat aldus vaststaat dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing reeds rekening werd gehouden met alle elementen, dewelke de verzoekende partij naar aanleiding van een bijkomend verhoor nog naar voor had willen brengen.

In de gegeven omstandigheden klemmt het uiteraard des te meer dat geen schending van de hoorplicht aannemelijk wordt gemaakt.

Gelet op het voorgaande mist de kritiek van de verzoekende partij evident ook grondslag, daar waar zij voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst verder nog naar het feit dat “de beslissing van 5.4.2018 over de weigering van medische regularisatie dient vernietigd te worden”, doch deze kritiek is uiteraard volledig achterhaald, nu de betreffende beslissing inmiddels inderdaad vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Terwijl nadien door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een ongegrondheidsbeslissing 9ter werd genomen, zodat wel degelijk opnieuw een weigeringsbeslissing met betrekking tot de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is tussengekomen.

Een verwijzing naar de (vernietigde) beslissing van 05.04.2018 kan uiteraard op geen enkele wijze afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

In een derde onderdeel van het enig middel levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat een termijn voor vrijwillig vertrek van slechts 7 dagen, zonder enige verwijzing naar een toepasselijk artikel van de Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij geen belang heeft bij onderhavig middel.

Op heden zijn immers reeds meer dan twee maanden verstreken sedert dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd besloten tot de bestreden beslissing.

Nog steeds heeft verzoekende partij geen gevolg gegeven aan het hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij geeft integendeel aan geen gevolg te willen geven aan het bevel.

Gezien inmiddels (meer dan) 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij geen (actueel) belang bij de kritiek, dewelke impliceert dat -bij gebrek aan andersluidende motivering- een termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek had moeten worden toegestaan.

In een vierde en laatste onderdeel verwijst de verzoekende partij zonder meer naar “twee voorgaande arresten” van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt zij dat op heden een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opnieuw aanwezig zijn.

Verweerder kan in dit kader volstaan met een verwijzing naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet. Er werd reeds op omstandige wijze toegelicht dat noch een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in casu kan worden weerhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe om op "afdoende" wijze in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht dient onderzocht te worden in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

2.1.4.1. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
[...]"*

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of een geldig visum. Dit wordt betwist door de verzoekende partij. Zij stelt dat haar paspoort niet werd onderzocht en dat er geen enkele controle werd verricht. Met dit betoog toont de verzoekende partij nog niet aan dat zij wel op legale wijze in België verblijft en dat zij dus wel een geldig visum heeft. De verzoekende partij brengt hiervan alleszins geen bewijs naar voor. Bijgevolg weerlegt de verzoekende partij het motief voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet.

2.1.4.2. De verzoekende partij betoogt verder dat er niet afzonderlijk wordt gemotiveerd waarom er zeven dagen worden gegeven als termijn voor het vrijwillig vertrek en geen dertig dagen. Zij stelt dat er niet wordt verwezen naar het toepasselijk artikel, om dan te stellen dat dit artikel geen verplichting inhoudt, doch enkel een mogelijkheid om zeven dagen op te leggen in de plaats van dertig dagen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar kritiek niet aantoont op welke wijze zij wordt benadeeld door de bestreden beslissing. Immers blijkt uit artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de minister bij een bevel om het grondgebied te verlaten maximaal een termijn van dertig dagen kan opleggen. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar grief nu de maximale termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten ruimschoots verstreken is, en dat de verwerende partij niet overgegaan is tot een gedwongen repatriëring. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van dertig dagen verstreken. De verzoekende partij werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1.4.3. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.5. De verzoekende partij stelt dat er geen rekening is gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing is bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest en tevens in artikel 8 van het EVRM. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een beschermenswaardig privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij beroept zich *in casu* op haar gezinsleven met meerdere gezinsleden. Zij stelt eerst dat zij twee dochters heeft die op legale wijze in België verblijven en dat zij een gezin vormt met haar zus en haar kinderen. Daarna wijst zij op haar inbedding in de Belgische maatschappij, op haar (toekomstige) echtgenote en andere leden van haar familie, waaronder haar broer, schoonzus, neven en nichten.

De Raad wijst erop dat uit vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat het begrip 'gezinsleven' in beginsel is beperkt tot het kerngezin en dat het EHRM nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen onder meer ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen andere familieleden "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is

aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene verwant ten aanzien van de andere en de reële banden tussen de verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen een ouder en zijn meerderjarig kind of tussen broers en zussen kan bijgevolg slechts worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Waar de verzoekende partij wijst op haar dochters die legaal in België verblijven en op haar zus J. M.J. en haar gezin, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze familieleden reeds in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 18 mei 2017 heeft vermeld. Uit deze aanvraag blijkt dat de verzoekende partij deze personen enkel vermeldt in haar aanvraag, doch geen nadere toelichting geeft omtrent deze personen (bv geboortedatum) en het voorgehouden gezinsleven met hen. Ze laat ook na gegevens bij te brengen om hen ten volle te identificeren. Ook in het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij twee dochters heeft in België en een gezin vormt met haar zus J.M.J zonder deze nader te identificeren en dit voorgehouden gezinsleven te concretiseren, minstens er een begin van bewijs bij te brengen. De verzoekende partij beperkt zich tot een blote bewering. De verzoekende partij brengt geen enkel begin van bewijs die een aanduiding kan vormen dat zij in België met deze personen een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt. Bovendien heeft de verwerende partij wel rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij in haar aanvraag van 18 mei 2017. In een synthesesnota, gedateerd op 10 april 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt, stelt de verwerende partij terecht het volgende:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1. Gezins-en familieleden: Verzoeker verklaart dat hij twee dochters heeft die legaal in België verblijven en dat hij hier bij zijn zus verblijft. Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen. Gewone sociale relatie vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.”

De Raad stelt voorts vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nooit heeft gewezen op het bestaan van een echtgenote of een verloofde. Ook werd er nooit verwezen naar een broer en schoonzus of naar enige nichten en neven. Bovendien brengt de verzoekende partij geen enkele verder informatie naar voor over haar voorgehouden gezinsleven met deze personen. Geen van deze personen wordt verder geïdentificeerd, noch wordt enig begin van bewijs van hun bestaan, dan wel hun aanwezigheid in België voorgelegd. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten houden met dit voorgehouden gezinsleven.

Aangezien niet blijkt dat een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 voorligt, moet de Raad niet verder ingaan op de vraag of de bestreden beslissing een nietgerechtvaardigde, disproportionele inmenging in of schending van dit gezinsleven uitmaakt en dat de gemachtigde in dit verband geen belangenafweging heeft doorgevoerd.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat er sprake is van een verregaande ingreep op haar recht op privéleven, stelt de Raad vast dat zij in het geheel niet uiteenzet waaruit dit privéleven zou bestaan. De verzoekende partij kan het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk maken, zodat ook wat dit betreft een onderzoek naar een eventuele ingreep op dit privéleven door de bestreden beslissing niet aan de orde is.

Aldus toont de verzoekende partij geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM aan. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.6. Zoals de verzoekende partij aanvoert, behelst het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu voert de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aan ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian*

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

2.1.6.1. De verzoekende partij stelt dat zij, indien zij was gehoord, had kunnen weerleggen dat zij niet in het bezit is van de nodige documenten, met name een geldig visum in een geldig paspoort. Zoals reeds gesteld in punt 2.1.4.1. van dit arrest, legt de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs van deze bewering neer. Met loutere beweringen toont de verzoekende partij niet aan dat het niet daadwerkelijk horen, haar de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

2.1.6.2. De verzoekende partij betoogt dat zij, indien zij was gehoord, had kunnen wijzen op haar ernstige medische problemen. De verzoekende partij gaat er met haar kritiek echter aan voorbij dat haar medische problematiek reeds besproken is in de beslissing van de gemachtigde van de minister van 30 april 2019 waarbij de aanvraag van 18 mei 2017 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij gehoord diende te worden over haar gezondheidstoestand nu in de beslissing van 5 april 2018 haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard omwille van een probleem met haar identiteit. De Raad wijst erop dat deze beslissing van 5 april 2018 reeds werd vernietigd bij arrest van 29 maart 2019 met nummer 219 272 en dat de huidige bestreden beslissing in zekere zin samenhangt met de beslissing van de gemachtigde van de minister van 30 april 2019 waarbij de aanvraag van 18 mei 2017 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. Bovendien heeft de Raad de vordering tot nietigverklaring tegen deze laatste beslissing verworpen in zijn arrest van 9 oktober 2019 met nummer 227 259.

De verzoekende partij heeft aldus in haar aanvraag van 18 mei 2017 reeds de mogelijkheid gehad om alle nuttige informatie aangaande haar medische problematiek over te maken aan de verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt er dan wel niet uitdrukkelijk gemotiveerd aangaande de medische problematiek van de verzoekende partij, doch blijkt dat er wel degelijk rekening mee werd gehouden. De verwerende partij heeft immers gewacht met de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten totdat eerst de aanvraag van 18 mei 2017 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgesloten. Beide beslissingen werden op dezelfde dag genomen door dezelfde gemachtigde van de minister. Er blijkt tevens dat deze beslissingen op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht, waardoor zij niet dienstig zou kunnen voorhouden dat de motieven van de beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet integraal hernomen dienden te worden in de huidige bestreden beslissing. Uit het geheel van de gegevens van het administratief dossier blijkt dat er reeds rekening werd gehouden met de medische problematiek van de verzoekende partij en dat zij daaromtrent dus niet meer gehoord diende te worden.

2.1.6.3. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij bij een gehoor nog had kunnen wijzen op haar gezinsleven, verwijst de Raad naar de bespreking in punt 2.1.5. van dit arrest.

2.1.6.4. De verzoekende partij stelt nog dat zij, indien zij was gehoord, elementen had kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 van het EVRM diende te geschieden. Zij laat echter na om deze elementen ook daadwerkelijk te benoemen in haar verzoekschrift. Zij geeft geenszins aan welke elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM zij nog had kunnen aanbrengen.

2.1.6.5. De verzoekende partij laat dus na om haar verklaringen te bewijzen of om een begin van bewijs voor te brengen. Met loutere beweringen toont de verzoekende partij niet aan dat het niet daadwerkelijk horen, haar de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben. Daarenboven toont de verzoekende partij niet aan dat zij in het kader van haar procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geen begin van bewijs van al deze elementen had kunnen voorleggen.

Een schending van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond. Tevens blijkt geen schending van artikel 3 van het EVRM. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.7. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de beslissing “*van 5.4.2018 over de weigering van medische regularisatie*” vernietigd dient te worden en dat deze vernietiging ook moet leiden tot een vernietiging van het bevel, dat er wezenlijk mee verbonden is, herhaalt de Raad dat bij arrest van 29 maart 2019 met nummer 219 272 de beslissing van 5 april 2018 reeds vernietigd is geweest en dat bij arrest van 29 maart 2019 met nummer 219 273 een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2018 ook werd vernietigd.

De huidige procedure is echter gericht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 april 2019, dat geenszins enige samenhang vertoont met de vernietigde beslissingen van 5 april 2018. De huidige bestreden beslissing werd pas genomen nadat de verwerende partij zich in de beslissing van 30 april 2019 had uitgesproken over de aanvraag van 18 mei 2017 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook niet in hoe de vernietiging van de beslissingen van 5 april 2018 kan leiden tot de vernietiging van de huidige bestreden beslissing, tevens gelet op het feit dat Raad de vordering tot nietigverklaring tegen de beslissing van 30 april 2019 omtrent artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft verworpen in zijn arrest van 9 oktober 2019 met nummer 227 259.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat twee eerdere bevelen reeds door de Raad werden vernietigd en dat de schendingen die in deze twee arresten werden aanvaard, in de bestreden beslissing ook opnieuw aanwezig zijn, stelt de Raad vast dat dit geenszins blijkt uit de voorgaande besprekingen.

Dit onderdeel van het middel kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.1.8. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS